

maal mod den vedkommende Embedsmand. Hvis jeg i mit Embede optraadte paa en saadan Maade, vilde jeg fra min høje overordnede ganske sikkert faa en meget alvorlig Tilrettevisning. Jeg synes, at det at henvise til privat Søgmaal er ganske utilbørligt, naar Talen er om Embedsmænds Optraeden.

Justitsministeren (Rytter): Maa jeg ikke først overfor det ærede Medlem Hr. Trier, forinden han bliver alt for glad ved sine Udtalelser, sige, at han vil af Referatet se, at jeg absolut ikke har udtalt mig paa den Maade, han nævnte. Jeg skal sige, hvad jeg sagde: Hvad der skete i Retten, har vi Midler mod i Retsplejeloven. Derpaa talte jeg om Politimesterens Udtryk: Løgn, og der sagde jeg: Injuriessøgmaal; men det var heller ikke i Retten, det var privat, i en Avis, han brugte det Udtryk. Det skal nok vise sig af det stenografiske Referat, om jeg har Ret, eller det ærede Medlem har Ret. Med Hensyn i øvrigt til disse Udtalelser skal jeg kun sige, at jeg altid beklager, at man bruger Ukvemsord og den Slags Ting. Jeg er ligesom det ærede Medlem ked af sligt. Man burde altid bruge diplomatiske Udtryk, gode Vendinger, fornuftige Vendinger, saa kan de godt være lidt kraftige. Men jeg maa rigtignok sige, at jeg er ogsaa overrasket over det, der nu finder Sted deroppe i Retten, at se disse Folk, der ellers optraadte saa kraftigt ved alle Møder, nu under Retsforhandlingerne optræde saa ynkværdigt. Jeg kan godt forstaa, at man kan blive ked af at høre paa, at de, der har deltaget, nu pludselig ingenting kan huske. Det er forfærdeligt.

Jeg vender mig nu til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen. Det ærede Medlem var efter min Mening lidt højt oppe og henviste mig til at studere Landsretsdommen, saa maatte jeg falde til Føje; thi da vilde det vise sig, at selv en Landsretsdom havde udtalt, at Politiet greb for tidligt ind, det er slaaet fast ved Retten, og det, Justitsministeren siger, er urigtigt. Saaledes forstod jeg det ærede Medlem. Men hvis det ærede Medlem vil læse den Landsretsdom — jeg følger ogsaa lidt med i Domme —, vil det ærede Medlem se, at det er fuldstændig forkert, hvad han siger. Det ærede Medlem vil af Jurister, der hører til det Parti, som det ærede Medlem selv hører til eller eventuelt til det radikale Parti — det er omtrent det samme — kunne faa Oplysning om, at vor Straffelov indeholder to Bestemmelser, een for det Tilfælde, hvor man griber ind

efter denne Advarsel, og en anden, hvor man griber ind uden denne Advarsel. Den vedkommende blev frikendt for den ene, fordi den ikke var bragt til Anvendelse, men han blev ikke frifundet for den anden Bestemmelse. Det manglede ogsaa blot, at vor Straffelov skulde være saaledes, at man ikke havde Lov til at gribe ind, forinden der var varslet, saa saa det galt ud under vanskelige Situationer. Nej, Forholdet er dette, at hvis man har givet Advarselen, kommer den skærpede Straf til Anvendelse. Saaledes er Forholdet.

Det ærede Medlem var dernæst inde paa, at naar Arbejderne strejker, er det eet, og naar Jurister strejker, er det noget andet. Dertil maa jeg sige, at da der i sin Tid var Tale om, at Sagførerne vilde strejke, tror jeg ikke, at nogen udtalte sig mere bestemt, end jeg gjorde. Hvis Sagførerne strejkede, vilde der Dagen efter paa Rigsdagens Bord ligge et Lovforslag, der nok skulde lære dem ikke at strejke for Fremtiden, idet vi nemlig ganske rolig vilde sige, at enten gaar vi den Vej at lade deres Eneret falde bort, eller ogsaa gaar vi den Vej, at Arbejdet kan udføres af andre. Vi skulde nok her i Rigsdagen finde paa Midler. Det var en Forløbelse af Sagførerne, og jeg tror ikke, der er nogen, der beklager det mere end de selv, at de tog dette overlede Skridt. Jeg var da ogsaa straks mod det.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg sagde, at han i sin Tale havde refereret den af mig omtalte Skrivelse. Ja, jeg maa have været forfærdelig tungnem i det Øjeblik, for jeg har ikke hørt, at det ærede Medlem har refereret, at hvis ikke Arbejdsgiverne makkede ret, vilde Borgerne blive draget ind i Striden, der vilde blive anvendt Midler, saa Borgerne skulde blive draget ind i det. Det har jeg ikke hørt; det ærede Medlem sagde, at han kendte Skrivelsen fra Arbejdsgiverne. Den kender vi alle sammen. Den gik ud paa, at de ikke vilde gaar ind paa disse Vilkaar. Men det, jeg spurgte om, var, om det ærede Medlem kendte Skrivelsen fra Arbejderne, forinden den blev afsendt, om han vidste, at den Trusel var blevet givet. Jeg tillod mig samtidig et andet Spørgsmaal til det ærede Medlem, nemlig om det ærede Medlem ogsaa var med til at raade de kommunale Arbejdere til at forlade deres Pladser i denne Situation. Heller ikke det Spørgsmaal har jeg faaet besvaret. Det ærede Medlem var noget inde paa, at der i Fagorganisationerne ogsaa var Højremænd og Venstremænd, saa det var ikke saa mærkeligt, at der ogsaa var Kommuniste. Ja, det er vanskeligt